

LA VAGA (O NO) DE TMB

Agustí Colomines

Els treballadors del metro de **Transports Metropolitans de Barcelona (TMB)** han demostrat ser més assenyats que l'anomenat comitè de vaga. 1.735 treballadors dels 2.324 (la plantilla és de 3.370) que van participar en la consulta que va tenir lloc entre divendres i dissabte passat van decidir acceptar l'última oferta de la direcció i desconvocar la vaga prevista per avui, just quan arrenca el Mobile World Congress (MWC). La participació ha estat del 68,92%, doncs, i és prou alta per garantir que no hi haurà marxa enrere. Amb un 74,6% dels vots emesos a favor d'acceptar la proposta de TMB i desconvocar l'aturada del servei, el 24,7%, que l'ha rebutjada (574 empleats) resulta insignificant. El seny ha tornat en un sector que tothom sap que és un dels més privilegiats del sector públic municipal.

Per contra, i si res no canvia, els treballadors d'autobusos de Barcelona, que són tant privilegiats com els del metro i als qual s'ha fet la mateixa proposta, mantenen la convocatòria de vaga. Increïble! Encara bo que el Departament d'Empresa i Ocupació de la Generalitat ha dictat uns serveis mínims elevats que obligaran a circular el 50% de busos en les hores punta i el 20% la resta del dia. Ja sé que dir això no és gaire popular, però és que les reivindicacions dels treballadors de TMB em semblen extemporànies en una situació com l'actual. A més, el que està totalment fora de lloc és que uns treballadors que tenen una feina assegurada vulguin generar el caos a la ciutat durant un esdeveniment que generà ocupació i riquesa per a molts treballadors catalans que no tenen tanta sort. Sí, són treballadors de coll i coberta, com és deia abans, però al capdavant són treballadors assalariats que s'han de guanyar el sou sense cap mena de xarxa, cosa que no passa amb els funcionaris públics. I és que la proposta que finalment han acceptat els treballadors del metro és força raonable en un país que té 600.000 aturats: preveu prorrogar dos anys —fins al 2013— el conveni col·lectiu amb congelació salarial; actualitzar les taules salarials del 2011 en dos terminis —un 1,2% el 2012 i un 1,2% el 2013— i cobrar els endarreriments de sou del 2012 també en dues vegades, el segon semestre de 2013 i el segon de 2014.

El dret a vaga és imprescindible en una societat democràtica. Cal respectar-lo, per tant. Això no està en discussió. Ara bé, la conclusió que hom pot treure del resultat de la votació dels treballadors del metro de Barcelona és que els seus representants sindicals potser estan desfasats. I tanmateix, com també passa sovint en l'àmbit de la política, no dimetrà ningú després de la rebregada rebuda en una votació democràtica i significativa. Podria fer-ho, per exemple, el president del comitè d'empresa del metro, Pere Ramon, que ha quedat desqualificat d'una manera molt clara. No ho farà. Dirà que no cal, que se sent legitimat perquè gràcies a la seva actitud de ferma fins al darrer minut s'ha aconseguit no se sap què. En fi, el de sempre: buròcrates sindicals —que són la còpia dels buròcrates polítics, incloent-hi el salari— que agiten les mateixes consignes una vegada i una altra independentment del context i de les necessitats del país, que són les dels seus treballadors.